

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτήσις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

οἱ Βούλγαροι ἀγρυπνοὶ πάντοτε φύλακες τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βλέψεων τῶν, ἐξακολουθοῦν τὸ προπαγανδιστικὸν αὐτῶν ἔργον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὑπετέθη πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς βουλγαρίας οἰκονομικὴ καχεξία θὰ παρέλυσεν τὰς ἐνεργείας αὐτῶν καὶ οὕτω πλέον ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἀγὼν θὰ κατέπαυεν. Ἀλλὰ ἡ ἐπινοήσις αὐτῶν, πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν κινδύνων οἵτινες τοὺς περιβάλλουν, ἐνεκα τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, ὑπῆρξεν ὅλως σατανικὴ καὶ μᾶλλον τελεσφόρος, σύμφωνα δὲ καθ' ὅλα μὲ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ἄλλοτε τὸ ἔργον τῶν βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ συνίστατο εἰς τὴν διαρπαγὴν ἐκκλησιῶν, τὴν ἐγκατάστασιν βουλγάρων ἀρχιερέων καὶ ἰδρυσιν σχολείων. Διὰ τῶν μέσων τούτων ἄτινα ἀπῆλθον οὐ σμικρὰν δαπάνην ἐκαρπώθησαν οὐχὶ ὀλίγας ὠφελείας καὶ παρέδρασαν σημαντικῶς τὰς δυνάμεις τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἐλληνισμοῦ. Ἐπὶ δεκαετίαν περίπου ἐξηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐρρωμένως καὶ προσεπάθησαν νὰ μετατρέψουν τὸ Μακεδονικὸν ἔδαφος ὑπὲρ ἑαυτῶν, σπείροντες εἰς ἐλληνικοὺς ἀγρούς καὶ φυτεύοντες εἰς γῆν ἥτις καθίσταται χέρσος καὶ μόνον ἐὰν πατήσῃ βουλγαρικὸς ποὺς. Τὰ ἐσχάτως ὅμως διαδραματισθέντα ἐν βουλγαρίᾳ καὶ ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἐξ ἄλλου εὐνοία ἐκ μέρους τοῦ πατριαρχείου πρὸς τὰς Σερβικὰς ἀξιώσεις ἐμείωσαν πολὺ τὰς ἐνεργείας τῶν προπαγανδῶν καὶ οἷον ἐκατέστησαν προβληματικὴν τὴν ὠφέλειαν τῶν κόπων καὶ τῶν δαπανῶν εἰς ἃς υποβάλλονται. Τούτου ἐνεκα μετέτρεψαν τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ἢ μᾶλλον πρὸς ταῦτας ἐργάζονται καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ὁ βούλγαρος εἰσῆρχετο ταπεινὸς ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς βουλγαρικῆς ιδέας καὶ ὑποῦλως ἐκαλλιέργει τὸ ἔδαφος καὶ προσηλύτιζε τὰ ἀσθενῆ πνεύματα, εἰσέρχεται σήμερον ὡς ἐπίφοβος ἐχθρὸς, ὡς ληστής, κακοῦργος, ἀπαίσιος τὴν ὄψιν καὶ ὅπου δὲν ἰσχύουν οἱ λόγοι σύρει τὸ ὄπλον καὶ δολοφονεῖ πάντας ἐκείνους οἵτινες προστατεύοντες τὴν ἰδίαν ἐθνότητα ἀντιφέρονται εἰς τὰς βουλγαρικὰς βραδυουρίας. Ἠγγέλθη δὲ ὅτι αἱ ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχαὶ ἐπελήφθησαν σοβαρῶς ἀνακρίσεων πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων καὶ τὴν αὐστηρὰν αὐτῶν τιμωρίαν. Ἡμιστὰ ὅμως συνετέλεσεν ἡ προθυμία αὕτη τῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν διότι κατὰ νεωτέρας

εἰδήσεις αἱ ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων δολοφονίαι ἐξακολουθοῦν μετὰ τῆς αὐτῆς τυπικότητος. Καὶ ἐνῷ ἐκδίδονται διαταγαὶ πρὸς καταδίωξιν τῶν προπαγανδιστῶν, ἀναγγέλλονται ἄλλαι δολοφονίαι καὶ ἐπιθέσεις πρὸς κατάληψιν ἐλληνικῶν Ἐκκλησιῶν. Προδῆλως ἡ ἐπιδεικνυμένη σπουδὴ ἐκ μέρους τῆς Πύλης πρὸς κατάπαυσιν τῶν ταραχῶν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως δὲν ἀπορρίπτει ἐξ εὐκρινούς προθέσεως, ἀλλ' ὅμως οὔτε τῶν βουλγάρων τὰ ἔφη θὰ ἡκονίζοντο οὔτε ἄλλο ἐκτροπὸν ἠδύνατο νὰ συμβῇ. Ἀτυχῶς, διὰ τοὺς μετερχομένους τὴν ἐσκωριασμένην ταύτην πολιτικὴν, ἐφ' ὅσον ἀπομακρυνόμεθα τοῦ 19ου αἰῶνος ἐπὶ τοσοῦτον τὸ διαίρει καὶ βασίλευε καταδικάζεται. Ἡ δὲ ὑπόθαλψις τῆς διαιρέσεως καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν μισῶν θὰ ἐκσπάσῃ ταχύτερον, ἢ ὡς ἔδει, εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν υποθαλπόντων ταῦτα. Δὲν νομίζομεν δὲ νὰ ὑπάρχῃ σχέσις τις πρὸς τὰς βουλγαρικὰς ἐνεργείας τῶν Ἀλβανῶν ὡς ἀναγγέλλει τὸ ἐκ Βιέννης τηλεγράφημα. Δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οἱ βούλγαροι, μὴ παύοντες νὰ ἐπωφελῶνται πάσης ἐνεργείας καὶ περιστάσεως, ἐξεμεταλλεύθησαν τὰς ὑφισταμένας νῦν δυταρεσκείας τῶν ἐν Σκοπελίοις καὶ ἄλλαχοῦ Ἀλβανῶν καὶ ἤνωσαν πρὸς τὰς ἐνεργείας ἐκείνων καὶ τὰς ἰδικὰς τῶν. Οὐδέποτε ὅμως, ὡς νομίζομεν τοιαύτη ὑπόθεσις εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἀκριβής. Ἀλλὰ αἱ βλέψεις τῶν Ἀλβανῶν, ἄλλαι αἱ τῶν Βουλγάρων. Ἀν μάλιστα προστεθῇ καὶ τὸ ἐκ τοῦ υπερηφάνου ἀλβανικοῦ χαρακτῆρος ἐμφυτον μῖτος πρὸς τοὺς σιόπηδες (βουλγάρους) εὐκόλως πειθόμεθα ὅτι ἀνυπόστατος τυγχάνει ἡ ἐκ Βιέννης διάδοσις. Οἱ Ἀλβανοὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βερολίνου συνεδρίου ἐνεστερνίσθησαν τὴν ἰδέαν τῆς Ἀλβανικῆς ἀνεξαρτησίας. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Πύλη ὑπέκαυτε τὸ αἶσθημα τοῦτο τῶν Ἀλβανῶν δι' εὐνοήτους τότε λόγους. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε πλέον ἱερὰ διὰ τοὺς Ἀλβανούς καὶ πάντες ἀποβλέπουσι μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ δυνηθῶσι νὰ συναθροισθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Σκενδέρβη. Ἐν τῇ πραγματώσει τῆς ιδέας ταύτης ἀστοχὸν ἐντελῶς εἶνε νὰ λεχθῇ ὅτι θὰ ὑποστηρικθῶσιν ὑπὸ τῶν βουλγάρων. Ὁ φυσικὸς σύμμαχος τῶν Ἀλβανῶν, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει τὸ ἐμφυτον αἶσθημα, εἶνε ὁ ἐλληνικὸς πληθυσμός. Τὸ ἀτύχημα μόνον εἶνε ὅτι ἐν Ἑλλάδι οὐδέποτε ἐδόθη ἡ προσήκουσα εἰς τὸ ζήτημα σημασία, οὔτε ἐκαλλιέργηθη ἡ ἰδέα μόνον ὅταν οἱ κίνδυνοι ἀπειλοῦσιν ἡμᾶς τότε σκεπτόμεθα τί παρελείψαμεν νὰ πράξωμεν. Ὅ,τι ὅμως ἔπρεπε πρὸ 30 ἐτῶν νὰ γίνῃ δὲν γίνεται ποτὲ ἐντὸς ἐβδομάδων. Ἀς παραδειγματισθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡμῶν ἐχθρούς οἵτινες πρὸ δεκαετηρίδων διηνεκεῖς καταβάλλοντες φροντίδας ἐπιτυγχάνουσιν ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἀγωνίζονται. Ὁ Ἕλλην ἔχει ὁμολο-

γουμένως ἀντίληψιν, ἀλλ' ὑπολογίζει κακῶς καὶ ἡ ἐνθουσιάζεται παραφύρως καὶ ἀσκόπως ἡ μένει ἐντελῶς νεκρὸς τὸ αἶσθημα αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς ζωὴν καὶ μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Τράνσβαλ ἢ διὰ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡπείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ τεκταινόμενα. Περὶ τῶν χωρῶν τούτων ἐλάχιστα εἶνε γνωστὰ ἢ δὲ κατὰστασις ἡ δημιουργηθεῖσα παρέρχεται ἀπαρατήρητος καὶ ἀνευ ἐνδιαφέροντος. Δὲν ἀποδοκιμάζομεν ποσῶς τὸ ἐπιδεικνύμενον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς νίκας αἵτινες ἐστεφαν τὰ ἀγγλικά ὄπλα, εὐρίσκομεν μόνον παράφορον τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐκδηλοῦται ἡ συμπάθεια. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει καθήκον νὰ συμπαθῇ διὰ τὰς νίκας ταύτας, ἔχει ὅμως ἐπίσης καθήκον νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι ἔσθ' ἐγνωνομένην ὀφείλει καὶ πρὸς τὴν Ρωσίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν κτλ. Ἡ δὲ ἀμετρος ἐκδήλωσις χαρᾶς ὑπὲρ τῆς μιᾶς ψυχραίνει τὰς ἄλλας, ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες στηρίζομεν εἰς τὴν φιλικὴν αὐτῶν ἐπέμβασιν τὴν λύσιν πλείστων ὄσων ζητημάτων ἀφορόντων ἐν γένει μὲν τὸ ἔθνος ὁλόκληρον κατ' ἰδίαν δὲ καὶ τὰς χώρας ἃς ἐμνημονεύσαμεν καὶ περὶ ὧν οὐδὲν πράττομεν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

4 Φεβρουαρίου 1900

Εἰς προηγουμένην ἀλληλογραφίαν ἀνέφερον τὰς καταπιέσεις, ἃς ὑφίστανται οἱ κάτοικοι τῶν Παπαδάτων καὶ ἄλλων χωρίων, ἥδη δὲ ἔχω ἐκ καλῆς πηγῆς νὰ ἀναφέρω ἐτι χειροτέρας καταπιέσεις, διότι τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀφίκετο εἰς τὴν Δρόβιαν τὸ τμήματος Δελβίνου κάποιος Μπεκὴρ ἀγῶς Τσινης, ἀπὸ τοῦ Δελβίνου μετὰ τινος ἀνθρώπου τοῦ (παλληκάρια ἔχοντα ὄπλα γὰρ καὶ σασπῶ) ὅστις χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν μουχταροδημογεροντίαν καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ κατὰ τὸν νόμον ἐπικυρωμένον παρ' αὐτῆς δεσφῆρι, ἐξῆλθεν αὐτὸς τε καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ εἰς τὰς συνοικίας τῆς Δρόβιαν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ εἰσέπραττε μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος καὶ μὲ ὅλα τὰ καταπιεστικὰ μέσα χρήματα ἀπὸ δέκατα, καὶ κατὰ πρῶτον εἰσῆλθε διὰ διαφορῶν ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μίνο Κώστανας, τῆς ὁποίας ἐπῆρξεν ἐν κλήμει, εἰτα διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐλλήνου πηκίου Βασιλείου Π. Κώστα, ὃν ἐξῆλθεν ἐλεεινὰ καὶ τοῦ ἀφῆρξεν δι' αὐθαρισίας 30 σχεδὸν πηχ. σιαγῆκι, τὸ ὁποῖον τὰ παλληκάρια τοῦ τὸ ἔφερον εἰς χωρίον «Μήτσο-πολίτη» καὶ τὸ ὁποῖον καθ' ὅδον μετεχειρίζοντο διὰ στρώμα. Εἰτα ὑπῆγεν εἰς ἄλλους οἰκοὺς καὶ ἠπειλεῖ τοὺς ἀτυχεῖς κατοίκους ὅτι τὰ χρήματα ἢ θὰ πάρωμεν ὅτι νὰ βροῦμεν καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰσῆρχετο εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐξαπλώνετο ὡς νὰ κοιμᾶται, καὶ ἂν δὲν τοῦ ἐδίδον τὰ χρήματα ἐστελλε τὰ παλληκάρια τοῦ καὶ ἐπαίρον καὶ τὸ ἄλογόν του διὰ νὰ στεναχωρῆται ὁ ἀτυχὴς κάτοικος νὰ πληρώνη τὰ παράνομα καὶ ἀδικαιολόγητα δεσφῆρια. Ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λάμπη Ἀντωνίου, ὅπου ὁ οἰκοδεσπότης εἶχε πάχει διὰ ζύλα

καί αἱ γυναῖκες τοῦ εἶπον ὅτι ἐντός ὀλίγου ἐρχεται ὁ νοικοκύρης, καί αὐτοὺς μὴ περιμένειν νὰ ἐλθῇ ὁ νοικοκύρης προεὶθε αὐθαίρετως κτυπᾷ τὸν σκύλον καί εἰσέρχεται ὁ ῥήθεις Μπεκὴρ ἀγᾶς εἰς τὸν οἶκον καί στεναχωρεῖ τὰς δύο ἐν τῷ οἴκῳ εὐφραίνεσθαι γυναῖκα, τὰς ὅτελας ἐξυλοκόπησεν ἀνηλικίως εἰς ὄρφρακα τοῦ σώματος μέρη· μία ἐξ αὐτῶν ὅπως κατορθώσῃ νὰ δώσῃ εἰδῆσιν εἰς τοὺς γειτόνους (οἵτινες ἀπὸ τὸν φόβον ἐτρέπτησαν εἰς φυγὴν) καί εἰς τὴν μουχαροδμηγοροντίαν κατέβη ἐκ τοῦ παραθύρου, καί μάλιστα καταβάσας ἐρρίψε κρυμνὴν ἐπικαλυμένη βοτθίαν· ἡ δὲ ἑτέρα γυνὴ «Γάτσιννα» ὀνομαζομένη γραῖα οὐσα μὴ δυνηθεῖσα νὰ φύγῃ ἔφαγε παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, τὴν ἐτραυματίσεν ἐπὶ τέλους καί εἰς τὴν κεφαλὴν ἐξ ἧς ἐχύθη οὐκ ὀλίγον αἷμα. «Ἀκούσασα ἡ Μουχαροδμηγοροντία τὸ δυστύχημα τοῦτο ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὰς συνοικίας τῆς κοινότητος, εἰς ἃς ὁ ῥήθεις Μπεκὴρ-ἀγᾶς Τσινης εἰσέπραττε παρανόμως χρήματα, καί τοῦ ἔκαμε τὰς ἀπατιτομένης παρατηρήσεις διὰ τὴν παράνομον καί καταπειστικὴν εἰσπραξίν ὡς καί διὰ τὴν ἀρπαγὴν καί διὰ τὸ κτυπῆμα τῆς «Γάτσιννας», καί ἡ ἀπάντησις του δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ ἀπειλὰ καί ὕβρεις αἰσχαλὶ κατὰ τῆς μουχαροδμηγοροντίας καὶ τοῦ χωρίου, καί ἡ μουχαροδμηγοροντία συνεδριάσασα περὶ τούτου καί ἀμέσως ὁμοῦ μὴ τὴν πληγωμένην Γάτσινναν ἔστειλε καταλλήλους ἀναφορὰς πρὸς τὸν Διοικητὴν Δελτίου, ἀλλὰ δυστυχῶς κανὲν μέτρον δὲν ἐλήφθη, διότι ὡς φαίνεται ἡ ἐπιτόπιος διοίκησις ἐχρησίστευε εἰς τὸν μολυβέζιμον Μπεκὴρ-ἀγᾶν καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὔτε τὴν ἀναφορὰν οὔτε καί τὰ τραύματα τῆς γραῖας Γάτσιννας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὴν 10 ὥραν τῆς ἡμέρας ὁ αὐτὸς Μπεκὴρ ἀγᾶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Σταύρου Β. Δρόσου, ὅστις δὲν ὤφειλε τίποτε, μάλιστα τοῦ ἐπαρουσίασε καί ἀποδέειν ἐξοφλητικὴν ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον του, ἀλλ' αὐτὸς καθόλου δὲν ἠθέλησε νὰ βασιλεῖ εἰς τὴν ἐξοφλήσιν· ἐπέστη κατὰ κατὰ τοῦ κ. Σταύρου ζητῶν παρ' αὐτοῦ νὰ τοῦ ἀκριρέσῃ διὰ ληστρικὸν τρόπον τὸ ὠρολόγιόν του ἀπὸ τὸ θυλάκιον. Ἐν δὲ τῇ γενόμενῃ συμπλοκῇ ὁ ῥήθεις Σταύρος, ἐδυνήθη νὰ ἀπορρήξῃ τὴν ἐπίθεσιν τῶν κακούργων, ἐκλείσθη εἰς ἑσπερον θυμάτιον νὰ ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν, τοῦθ' ὅπερ ἰδοῦσα ἡ οἰκογένειά του, ἐτρέπη ἀμέσως εἰς φυγὴν καί ἐρρίψε κρυμνὴν. Ὁ δὲ Μπεκὴρ-ἀγᾶς ἀποτυχὼν τοιούτου τρόπου κατέφυγον εἰς τὰ ὅπλα, καί ἐξήγαγε τὸ πολυκρότον του νὰ πυροβολήσῃ τὸν ἀτυχῆ Σταύρον Δρόσον, ἀλλ' ἐμπόδιον αὐτὸν ὁ ἐκεῖ παρευρεθείς νταμπορτζής τοῦ ἐκεῖ νταμπορτζή τοῦ ἐκεῖ ὀνομαζόμενος, ὅστις διὰ νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον συνέλαβε τὸν Μπεκὴρ-ἀγᾶν καί ἐπέληψεν αὐτὸν διὰ τοῦς κακοὺς τρόπους του — ἀπὸ πρῶτον εἶμαι βασιλικὸς ἄνθρωπος, καί σὺ κάνεις αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μπεκὴρ ἀγᾶς ὄχι μόνον ἔστρεψε τὸ πολυκρότον του κατὰ τοῦ Γκαμλῆ ἀλλὰ καί διέταξε τὰ παλληκάρια του νὰ θέσωσιν εἰς τὰ ὅπλα τὴν φυτίλια καί νὰ πυροβολήσωσιν ὅποιον εὐρωσὶ καί ἐλθῇ ἐπὶ αὐτοῦ ὁ Μπεκὴρ ἀγᾶς εἰς τὴν κρεβάτοκαμάραν τῆς θυγατρὸς του, εἰς ἣν οὐ μόνον ἔβρισκε τὸ σερβέτσιον μὲ ὀλα τὰ ποτήρια καί ἄλλα ὑαλικά ἀλλὰ καί ἀφῆρσε τὸ ὠρολόγιον (ἐξυπνητήριον) τοῦ τείχους, ὅπερ τὰ παλληκάρια (ἐξυπνητήριον) τοῦ τείχους, ὅπερ τὰ παλληκάρια τοῦ ἔθεσαν εἰς τὸν ντουρβάν. Ἐγενεον ἀναφορὰ καί πάλιν διὰ Δελτίου, Ἰωάννινα καί ὑπευργεῖον, ὁ δὲ Σταύρος Δρόσος ὑπῆγεν εἰς Δελτίου.

Τρόμος καί φόβος ὡς ἐκ τούτου κατέλαβεν ἅπαντας τοὺς κατοίκους μὴ ἔχοντας οὐδεμίαν ἀσφάλειαν ζωῆς καί περιουσίας· γυναῖκες, παιδιά καὶ ἄνδρες περιέστησαν εἰς ἀπελπιστικὴν κατάσταση, διότι τοῦτο ὅπερ ἐγένετο ἐν τῇ κοινότητι Δρόβανην δὲν εἶχε γίνεαι ποτὲ οὔτε μάλιστα καί εἰς δευτέρως ἐποχὰς, οὔτε καί αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶχον εἰσελθεῖν εἰς τὰς οἰκίας ἄνευ τῆς Μουχαροδμηγοροντίας, πρῶτος εἰς ὁ Μπεκὴρ-ἀγᾶς Τσινης, ὅστις καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁμοῦ μὴ τὸν Χουσὲν Σιαμέτην ἐκτύπησε τὸν ἀρτοποιὸν Νικόλαον Πάγιον ὡς καί τὴν Βαζάκωσαν, ἡ ὁποία ἐκλείσεν ὡς συνήθως γίνεσθαι πάντοτε, τὸν οἶκόν της καί

ἐκίνησε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν ἀγρόν της καί ὁ Μπεκὴρ ἀγᾶς καθ' ὅδον ἀπαντήσας αὐτὴν τῆς ἐπῆρε τὸ κλειδί τοῦ οἴκου καί ἤνοιξε μόνος του τὸν οἶκον καί εἰσῆλθεν ὁμοῦ μὴ τὰ παλληκάρια του καί ἐκάθησεν ὡς ὅπου τοῦ ἔδωκεν ἡ γυναῖκα τὰ χρήματα. Ἐρωτῶ τί ὀφείλει νὰ εἰσπράττονται τὰ δέκατα διὰ τῆς αὐθαρείας καί διὰ τῆς ἀρπαγῆς τῶν οἰκιστῶν αὐτῶν σκευῶν.

Αὐριοὶ ὁ οὗτω ἀπογυμνωθεὶς καί δαρθεὶς κάτοικος ὄχι μόνον δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ πληρώσῃ ἄλλον βασιλικὸν φόρον, ἀλλὰ καί θ' ἀναγκασθῇ νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκά του καί τὰ παιδιά του νὰ πηγαίνῃ εἰς ἄλλο μέρος νὰ ζήσῃ. Καθῆκον εἶνε τῶν διοικητῶν τοῦ τόπου οὐχὶ νὰ καταπιέζωνται τοιούτοτρόπως οἱ κάτοικοι ἀλλὰ καί νὰ προστατεύωνται ὅταν δὲν ἔχουσιν, διότι ὁ μέγας Βασιλεὺς καὶ φιλοσπλαγγιστὴς ἐξέδωκεν ὑψηλὸν φοιρμάνιον διατάσσον ἵνα πάντες οἱ ὑπὸ τὸ σκήπτρον καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ ὑπὸ ἡσυχίαν εἰναι ἐν πληρεῖ ἀδελφότητι καὶ εὐνομίᾳ καὶ ὅτι ὀφείλουσι σέβας καί ὑποταγὴν εἰς τὴν ὑψηλὴν Αὐτοῦ Κυβέρνησιν. Δέον ὁ γενικὸς διοικητὴς Ὁ σμᾶν πασᾶς, ὅστις εἶνε δικαίος καί αὐστηρὸς ν' ἀντιληφθῇ τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου καὶ φροντίσῃ περὶ ὧν κακῶς ἔχοντων πραγμάτων καί νὰ δώσῃ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ὑπαλλήλους διαταγὰς πῶς νὰ κἀνωσιν τὴν εἰσπραξίν τῶν φόρων ἄλλὰ καί νὰ ἐξετάσῃ μετὰ αὐστηρότητος πάντα ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν Δρόβανην ἀπὸ τὸν Μπεκὴρ-ἀγᾶν Τσινην, καί νὰ μὴ κατορθώσιν οἱ Μουλτεμίδης νὰ δωροδοκῶν τὰς ἐπιτοπίους διοικήσεις νὰ ἐκδίδωσι διαταγὰς ἀντιβαίνεισας εἰς τὸν Νόμον καὶ ὁρίζουν καί τὴν τιμὴν τῶν σταφυλῶν ὡς ὠρίσθη καὶ ἐν Πωγωνίῳ διὰ τοὺς δεκαετίας 38 παράδες ἡ ὁκά, ἂν καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπωλήθῃ 15—20 παράδες ἡ ὁκά, ὡς καί ἄλλα διαπράττονται τὰ ὅποια ἀπαγορεύονται ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ Δ. ἐξουχὴς ὁ γενικὸς τῶν Ἰωαννίνων διοικητὴς θὰ δυνήθῃ νὰ μελετήσῃ ἐνός ἐκαστοῦ τόπου τὴν κατάστασιν καί θὰ ἐκδίδῃ ἀσπληνὰς πρὸς τοὺς κατὰ τόπους διοικητὰς διαταγὰς, νὰ ἐπιτελεῖται πᾶν ὅ,τι ὁ νόμος δὲν θέλει καί νὰ μὴ καταπιέζωνται οἱ ἀδικοὶ κάτοικοι καί εὐπειθεῖς τοῦ Σουλτάνου ὑπὸ ἡσυχίας, οἵτινες φροντίζουν καί πληρώνουσι τακτικὰ τὰ βασιλικά τους, καί ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν εἰς τὸν τόπον τῶν ζενιτεϊῶν ἀπὸ τὰ μικρὰ τῶν χρόνων εἰς διάφορα μέρη καί μετέρχονται διάφορα βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, χορίζονται πολλὰ εἰς τὰς γυναῖκάς του καί τὰ παιδιά τῶν ἵνα ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν φιλὴν τὴν πατρίδα ὅπως οὐν καὶ ἀντιπρόσωποι, καί ἐκκατανομήσονται τὰς οἰκίας τῶν καὶ εὐχαριστήσονται μὲ τὰς οἰκογενεὰς τῶν καί μὲ τοὺς φίλους τῶν· ὅταν ὅμως μάθωσιν εἰς τὴν ζενιτεϊὰν ὅτι ἡ οἰκογένειά τους καταπιέζεται διὰ παντοῦ μὲσιν καί ὅτι τὸν μὲν ἔδειρεν ὁ ἀγᾶς τὸν δὲ τὰ παλληκάρια τοῦ μὲν, διότι ὁ μπεῖς, χωρὶς καμμίαν ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν θέλει ν' ἀποξενώσῃ ἐντελώς, ἔναντι δικαίων ἄνθρωπων, ὅστις δὲ πᾶσι τοῖς βασιλικῶν κατέχει ἐδῶ καί τόσα εἰς τὴν χωράφιόν του καί τοῦτο δὲν εἶνε μακρὰν, παρατηρήσεται καί θὰ εὕρεται τοῦτο εἰς τὴν «Πετσάλουδα» τῆς Μπίρσινας τοῦ τμήματος Δροπόλεως καθὼς καί εἰς τὸ χωρίον «Μεραφέτι» τῆς ἐπαρχίας Δελτίου ὅπου μπεῖς τις οὕτως τὸ δόγμα διέφυγε τῆς μνήμης, θέλει καί ζητεῖ νὰ πάρῃ χωράφια Μπουροδμηγοροντίας καὶ Δροβανίτικα τὰ ὅποια κατέχονται ἐδῶ καί τόσα εἰς τὴν μετὰ καί μὲ ἄλλας ἰσχυρὰς ἀποδείξεις, τότε ὅποιον εὐχαριστῶσιν θὰ λάβῃ ἐκεῖνος ὅστις εὐρίσκειται εἰς τὰ ξένα καί θέλει νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν πατρίδα του καί εἰς τὸ σπῆτι τοῦ μάλιν θὰ σχηματίσῃ ἰδέαν νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένειάν του ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς εὐρίσκειται καί ζῇ παρὰ νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν πατρίδα νὰ καταπιεθῇ ἀπὸ τὸν μὲν καὶ ἀπὸ τὸν δὲ ὡς οἱ ἀντιπρόσωποι καί εὐπειθεῖς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Δροβανίτικα, καί πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν ὧν γράφω σὺς ἀναφέρει καί τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

Βουκουρέστιον 8 Δεκεμβρ. 1899.

Σεβαστὴ μου μνητὴρ σὲ προσκυνῶ καί σοῦ φιλοῦ τὸ χερί· ἔλαβες τὸ γράμμα σου καί μὲλῃν τὴν καρδιά μου ἀνέγνωσα αὐτὸ καί ἐχάρην διὰ τὴν ὑγίαν σου, καί ἐγὼ ἔχω καλῶς. Μῶργαρες

μητέρα διὰ νὰ ἐλθῶ καί ἐγὼ τῶχα κατὰ νοῦν μου τὰ Χριστούγεννα νὰ τὰ ἐρτάσω εἰς τὸ Πωγωνίον πρῶτα μὲ ξένα καί δεύτερον μὲ τοὺς φίλους· σκέφτομαι ὅτι δὲν εἶμαι δι' αὐτοῦ, καί ξέρω ὅπου θὰ σοῦ κακοπαῶ. Τὶ νὰ κάμω νάρθη γὰ νὰ μὲ κακοποιῶν οὐκ ἔξωδες καί οἱ σπουδαῖοι δέσποινες περβατοῦν τὰ χωριάμας μὲ τὰ γὰρ σὺ χερί καί τὰ φουστὶκα ἄρματα, νάρθη τὴν εὐαίσθητον σου μητέρα ἡμᾶς σοῦ γράψω νάρθη καί σὺ εὐαίσθητον νὰ λάγῃς καί εἰς τοὺς γόμους μου, διότι ἡμᾶς ὅπου θάρθῃς σὺ ἐδῶ θὰ ἀποφασίσῃς νὰ ὑπανδρευθῶ, εὐρίσκω καὶ χρήματα ἐδῶ, παρὰ νάρθη αὐτοῦ ἔνας νὰ μὲ δέρι, ἄλλος νὰ μὲ φεβερλὶ καί ἄλλος νὰ μὲ συκοφαντῇ. Ἡ κακὴ τοῦ τόπου μας κατάσταση μὲ κάνει χωρὶς νὰ θέλω ν' ἀρνηθῶ τὸ σπῆτι μου, ν' ἀρνηθῶ καί τὴν πατρίδα. Λάβε μητέρα καὶ 5 νταπολένια νὰ πληρώσῃς πρῶτα καί πρῶτα τὰ βασιλικά νὰ μὴν ἔχῃς ἰσχυρὰν ἐπὶ αὐτῇ νὰ πάρῃς στάρι νὰ φᾶς καί νὰ περιστέλῃς χωρὶς ζῆλον καὶ ἕνα φέρμα πασχάλικο τῆς ἀδελφῆς μου Εὐδοκίας τῆς ὁποίας φιλοῦ τὰ μάτια, καί μὲ οἰκονομία τὰ χρήματα διότι ἐδῶ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνείθεια.

Εἰς ὅλους χαιρετίσματα, ἰδιαίτερος εἰς τὴν θεῖαν Ἀργυρῇ.

Σὲ ξαναπροσκυνῶ

ὁ υἱός σου

Ἀθανάσιος.

Ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἐπισκοπικῷ σώματι τῆς Μακεδονίας—γράφει ἡ Γεν. Ἐφημερίδα τοῦ Μονάχου—συνετέλεσθησαν ἐσχάτως προσωπικὰ μεταβολαί, ὧν ἡ πολιτικὴ σημασία διέλαθε πᾶσι καὶ μέχρι σήμερον. Ὡς ἐκ τῆς σπουδαίας ἐπαρροφῆς, ἥν ἡ ἐκκλησία ἀσκέει ἐν τῷ ἐθνικῷ ἐν Μακεδονίᾳ ἀγωνί, ἀγωνί μετὰ Ἑλλήνων, Βουλγάρων καὶ Σέρβων, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκαστοῦ μητροπολίτου προσλαμβάνει ἰδίαν ὁμῶς σημασίαν. Ἡ ἐν Σκοπίοις ἐπιτυχία τῶν Σέρβων, ἐκπατριζάντων ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Φερρηνίου, ἔπεισε τοὺς ἐν Ἀθῶναις νὰ λάβωσι σοβαρὰ μέτρα, ὅπως μὴ ὑποστῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ταπεινώσιν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς. Παρὰ τοῦτο ἐπέμψθησαν πρὸς τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην φιλικαί συμβολαί, ὅπως ἀντικαταστήσῃ πάντας τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπισκόπους, ὅτινες ἔνεκα τῆς μεγάλῃς αὐτῶν ἡλικίας δὲν ἔχουν ἱκανὰ νὰ παρακολουθῶσι τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα. Τὴν συμβολὴν ταύτην ἠκολούθησεν ὁ Πατριάρχης, φροντίσας κυρίως νὰ ἐφοδιάσῃ καταλλήλως τὰς ἐπισκοπὰς Μοναστηρίου, Δορίαν καὶ Στρουμίτσας, καί ἐπισπραγίας τὰς μεταβολὰς ταύτας διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐπισκόπου Βελσών Ἀνθίου, προσβύτου ὀρθοδόξου τοῦ ὁποιοῦ ὁ διάδοχος τοῦ Ἀνθίου, Πολυκάρπος, εἶνε ἀνὴρ νέος εἰσότης καὶ δραστήριος, μελετήσας ἐν τοῦ πληροῦ τοὺς κανόνας καί τὰ ἔθιμα τῆς σεβρίκης ἐκκλησίας. Οἱ Ἕλληνες φρονέουσιν ὅτι ὁ Πολυκάρπος οὐ μόνον εὐκόλως θὰ ματαιώσῃ πᾶσαν προσπάθειαν τῶν Σέρβων, ὅπως ἐκτελεσθῇ τὴν ἐπιτροπὴν αὐτῶν πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐπαρχίας τῶν Σκοπίων, ἀλλ' ὅτι καί ἐναντίον τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας θ' ἀντεπεξέλθῃ ἐπιτυχῶς. Τούτου ἕνεκα καὶ ἐν Ἀθῆναις καί ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριαρχεῖῳ μεγάλως βασίζονται ἐπὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ.

Ἐκ Γρεβενῶν ἀγγέλεται ὅτι εἰς τὸ χωρίον Σιστόδον τῆς Καστορίας ἐγένετο καὶ ἄλλος φόνος Ἑλλήνων ὑπὸ Βουλγάρων, φονευθέντες τὸν διδασκάλου τοῦ χωρίου τούτου Ἀδων. Κ. Ναβάτσικα, ὅστις διακρινόμενος διὰ τὸν θερμὸν πατριωτισμὸν του, πολλάκις εἶχε καταφερθῇ κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ ἐπανειλημμένως πολλοὺς ἐξ αὐτῶν εἶχε δέειρ. Οἱ Βούλγαροι τὸν εἶχον παρομονεύσθαι καθ' ἣν ὥραν τὴν νύκτα εἶχε τὴν συνήθειαν καί ἐκλείετο τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του διὰ νὰ κατακλιθῇ καὶ πυροβολήσας τὸν ἄρσαν νεκρὸν, γενόμενος κατόπιν ἀνταποδότην. Ἀμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς τραγικῆς δολοφονίας τοῦ, ὁ Μητροπολίτης Καστορίας Ἀθανάσιος, γνωρίζων πόλιν ἀπώλειαν ὑπέστη ὁ Ἑλληνομίς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Νοβάτσικα, μετέβη παρὰ τῷ Καϊμακάμῳ καί ἔκαμε δρομυτάτας πρὸς αὐτὸν παραστάσεις. εἰπὼν ὅτι ἂν δὲν εὐρεθῶν

τάχιστα οἱ ἀγνωστοὶ φονεῖς θὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ὡς ἡθικὸς ὑπεύθυνος τοῦ φόνου. Ὡς ἐκ τούτου δραστήρια καταβάλλονται ἐνέργειαι πρὸς ἀνακλήψιν καὶ σύλληψιν τῶν κακούργων δολοφόνων.

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλονίκης, ὁ Ἐβερζην πασᾶς, ὑπασιπότης τοῦ Σουλτάνου, διήλθε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δικαστικὸν Ζεχνῆ βην καί τὸν παρὰ τῇ ἀστυνομίᾳ γραμματέα Οὐλκεφιν καί μεταβαλὼν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐν γένει καταστάσεως ὅπως δώσῃ ἀκρίβειαν ἐξ ὁνόματος τοῦ Σουλτάνου εἰς τοὺς παραινόμενους κατὰ τῆς διοικήσεως. Οἱ ἀποσταλμένοι οὗτοι ἔχουν ἐπίσης ἐνταλνὴν νὰ ἐνεργήσῃσι τακτικὰς ἀνακρίσεις διὰ τὰ κινήματα καί τὰς ἐνεργείας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ προπαγανδιστῶν.

Αἱ νεότεραι ἐκ Θεσσαλονίκης εἰδήσεις ὑποδηλοῦσιν οὐσιωδῶς τὴν σημασίαν τῶν παραβίων συναθροίσεων τῶν Ἀρναούτων εἰς τὰ περίε τῆς Πριστινας. Οἱ φόβοι, ὅτι ἤρδαντο νὰ συμβῶσιν αἰματοχυσίαι, διελύθησαν, ἐπειδὴ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀλβανῶν πεσόντων εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ βαλῆ τοῦ Κοσσυφοπέδου, δεικνύων τὸν πρῶτον ν' ἀναμείνουν ἐν τάξει καὶ ἡσυχίᾳ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων ἀπαιτήσεων αὐτῶν. Τὰς κυριώτερας τῶν ἀπαιτήσεων τούτων ἐκρίνουν ἤδη κατ' ἀρχὴν ὁ Σουλτάνος. Οἱ χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐφαίνοντο ἀπειλούμενα ὑπὸ τῆς δυσσεβείας τῶν Ἀλβανῶν, καθίστασαν πλέον καὶ ἐπανελάβον ἀρόθως τὰ ἔργα τῶν.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 22 Φεβρουαρίου.—Ὁ οὐργὸς τῶν 60 Οἰκονομικῶν ἐξήγησε, ἐκτὸς τῆς πιστώσεως τῶν 60 ἑκατομμυρίων λίρῶν, τὴν ἰδέαν τῆς συνομολογήσεως ἀνέστω 35 ἑκατομμυρίων λίρῶν καὶ τῆς ἀξίσεως τῆς ρολογίας τῶν οἰκονομικῶν πότων, τοῦ ὅλου, τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ τεύου.

Νέα τηλεγραφήματα βεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἐκπονήθη εἰς τὴν ἀποικίαν τῆς Βυβλίδος Ἀφρας, ἡναγκασθῶσαν δὲ νὰ προβῶσιν εἰς τοῦτο οἱ Ἀγγλοὶ ἐκκα πολλῶν ἐξεγέρσεων Ἀφρικανῶν καὶ Ἰθαγενῶν.

Ἡ ἐπίσημη τῆς κατοχῆς τοῦ Μπλεφονταίν δὲν ἐπιβεβαιώσεται.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 22 Φεβρουαρίου.—Πάντα τὰ τηλεγραφήματα, τὰ ληφθέντα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, βεβαιοῦσιν, ὅτι οἱ Βέρροι, ὑποχωροῦντες, κατέστρεψαν πᾶσι τὰς γεφυρὰς τοῦ ποταμοῦ Βάλκ, ὅπως ἀνακόψωσι τὴν ἐπιστολὴν τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸ Τράνσβαλ.

ΠΑΡΙΣΙΟΝ, 22 Φεβρουαρίου.—Ἡ πλειοψηφία τοῦ ἑνὸς τύπου ἐξακολουθεῖ νὰ διακηρύττῃ, ὅτι ἐπὶ τὴν ἡώρα τῆς ἐπεμβατικῆς εἰς τὴν νοτιοαφρικανικὴν ἐρίδα.

ΒΙΕΝΝΗ, 22 Φεβρουαρίου.—Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Σκοπίων, ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀλβανῶν λαμβάνει ἐπιφύδους διαστάσεις, πρὸς καταστολὴν δὲ αὐτῆς ἀποστέλλεται πολυάριθμος στρατός. Αἱ συγκεντρώσεις εἰς τὰ ἐξώμια ἐξακολουθοῦσι. Οἱ Βούλγαροι συνετάχθησαν μετὰ τῶν Τούρκων. Ὁ λαὸς ἐπιμένει ζητῶν τὴν ἀνάκλησιν τοῦ βαλῆ. Οἱ Ἀλβανοὶ συγκεντρῶνται εἰς Μητροβίτσιν.

ΒΙΕΝΝΗ, 23 Φεβρουαρίου.—Ἀγγέλλεται ἐκ Σόφιας, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις παρασκευάζει μετὰ δραστηριότητος μεγάλους ἐξοπλισμούς. Κυκλοφορεῖ φημὶ, ὅτι ἡ Βουλγαρία θὰ κηρύξῃ ταχέως τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ ὅτι πολυάριθμοι πράκτορες θὰ κάμωσι ταραχὰς ὑπὲρ αὐτῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνυπάρχουσαν ὁσπερίσκειν παρὰ τοῖς Ἀλβανοῖς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Βρυξελλῶν, ἡ χεὶρ τῶν Ἀγγέλων παρὰ τῇ ἐκεῖ τρανσβαλὶκῇ προεβίβα θεωρεῖται πολὺ πρῶτος. Ἡ ἀποχώρησις τῶν Βέρροι ἐκ Νατάλ καί ἐκ τῶν ἄλλων ἀγγλικῶν κτήσεων δὲν σημαίνει καθόλου νίκη τῶν Ἀγγέλων. Τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποχωρήσεως ταύτης πρὸ πολλοῦ εἶχον προῖον καὶ ὁ Κρούγερ καὶ ὁ Ζουμπέρ. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Τράνσβαλ φρονεῖ ὅτι ἡ πόλεμος εἰσέρχεται εἰς τὴν σπουδαιότεραν αὐτοῦ φάσιν καί ὅτι τοῦ λοιποῦ ὁ λόρδος Ροβέρτος θάναγκασθῇ δι' αἰμάτων σπληνὴν πρὸς οὐρανὸν νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἔδαφος. Ἐπίσης φρονεῖ, ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ κινήσῃ μετρίως τὸν Βέρρο. Καί ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Λαϊδουσιβ κατὰ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Τράνσβαλ οὐδέμιν εἶχε ση-

μασίαν. Συνέπεια ἦτο νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ Λαϊδουσιβ, ἀφοῦ οἱ Βέρροι ἀποχωροῦν ὅλων τῶν ἀγγλικῶν κτήσεων. Ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ θὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὸ Βύρμπεργκ ἐπὶ τῆς πολιτείας τῆς Ὀράγγης καί ἐκεῖ θ' ἀμυνθῇ.

Ἡ «Ἐπιστολή» Ἐφημερίδα τῆς Βουλγαρίας γράφει, ὅτι ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος ἐξηνάγκασεν 60 Βουλγάρους ἀξιωματικούς παντὸς βαθμοῦ νὰ νὰ λάβουν τὴν ἀποστρατεῖαν τῶν, λόγω μὲν ὅτι ἦσαν ἀξιωματικοὶ παλαιᾶς σχολῆς, προκλήντες εἰς βαθμοὺς ἀνωτέρους χωρὶς νὰ εἰσέλθουν εἰς στρατιωτικὰς σχολὰς, πράγματι ὅμως διότι ἀνήκον εἰς τὸ Σταυροπολεμικὸν κόμμα καί ἦσαν ἐπικίνδυνος εἰς τὴν δυναστείαν του. Πλὴν τῶν ἀποστρατευσάντων ὅμως, γίνοντο καὶ προδιδασμοί, ἦτοι 2 στρατηγῶν, 7 συνταγματάρχων, 9 ἀντισυνταγματάρχων, 8 ταγματάρχων, 13 λοχαγῶν, 2 ἱεράρχων καί 2 ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ.

Ὅλα αἱ πληροφορίες ἐκ τῶν διαφόρων σημείων τοῦ πολέμου βεβαιοῦν ὅτι οἱ Μπόερς συγκεντρῶνται πρὸς ἄμυναν ἐπὶ τοῦ ἰσάφους τῆς Τρανσβαλ. Ὁ «Χρόνος» δημοσιεύει ἐκ Λορέντζου Μαρκῆς τηλεγράφημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἄνδρες ἀξιόπιστοι ἀρκεῖται οἱ Τρανσβαλ βεβαιοῦν ὅτι οἱ Μπόερς θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των, χωρὶς νὰ ἀναμείνουν τὰς ἀγγλικὰς καταπορηματικὰς προσπάθειας περὶ παραδόσεως τῶν.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Ρώμης ὅτι ὁ Πάπας Λέων ΙΓ' δεχόμενος τὰ μέλη τῆς συνόδου τῶν καρδινάλιων ὅπως συγχωρῶσιν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐπετεῖ τῶν γενεθλίων του ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν ὑπὲρ ταχείας συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης μετὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμ. φύλλου)

που ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσφέρουσιν εἰς τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν, καθόλου δὲ ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος καὶ ἀξίας αὐτῶν. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τοὺς Ἀδελφούς ν' ἀναλαμβάνωσιν ὑπηρεσίας καὶ ἐν ἄλλαις ἐκκλησίαις, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀντιοχειακῇ, ἂν ἐγκρίνη τὸ τοιοῦτον ἡ ὑπεράτης ἀρχή, ἀνευ ἀπωλείας τῶν ἐν τῇ Ἀδελφότητι δικαιωμάτων αὐτῶν. Ἡ Ἀδελφότης διαιρεῖται εἰς ἀνώτερον καὶ κατώτερον κλῆρον, καὶ τὸν μὲν ἀνώτερον κλῆρον ἀποτελοῦσιν, ἐκτός τοῦ Πατριάρχου, οἱ ἀρχιερεῖς, ἀρχιμανδρίται καὶ πρωτοσύγκελλοι, τὸν δὲ κατώτερον οἱ λοιποὶ ἱερομόναχοι ἱεροδιάκονοι καὶ μοναχοί. Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου λαμβάνονται οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τῆς πατριαρχικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἰδίως, ὁ διερχόμενος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Σιευοφύλαξ καὶ ὁ τούτου βοηθός· ὁ ταμίης τοῦ πατριαρχικοῦ ταμείου ἦτοι τοῦ ταμείου τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος, ὁ Καμαράσης, (ἦτοι ὁ ἐπὶ τῆς καταγραφῆς τῆς κινητῆς περιουσίας τεταγμένος) ὁ Τελετάρχης, ὁ Τυπικάρχης, καὶ ἄλλοι ἡττονοὶ σημασίας διακονίας ἐκτελοῦντες ἀξιωματικοὶ ἢ μεγιστάνες τῆς Ἐκκλησίας· ἐκ τούτου δὲ λαμβάνονται ἀριστίνδην, κατ' ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Πάντες οἱ ἁγιοταφίται Ἀδελφοί, οἷτε ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, ὧν ὁ ἀριθμὸς περιλαμβανόμενων, ἐνοεῖται, πάντων τῶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην δισσεκασμένων καὶ τῶν εἰς ἐξωτερικὰς διακονίας ἀπεσταλμένων, ἀνέρχεται εἰς 250—270, εἰς κατ' οὐσίαν Ἀδελφοὶ μονασταὶ τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Τάφου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ ἐν πάσῃ Παλαιστίνῃ καὶ τοῖς ἐκτός τῆς Παλαιστίνης ἐν Τουρκίᾳ, Ἑλλάδι καὶ Ρωσίᾳ ἰδρυμένοις μετοχοῖς τοῦ Ἀγίου Τάφου. Ἀπέναντι τῶν ἁγιοταφίτων τούτων ἵστανται οἱ ἰθαγενεῖς ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ Παλαιστίνης, οἱ εἰς 30—40 χιλ. ψυχῶν ἀνερχόμενοι ἀραβόφωνοι ἰθαγενεῖς, οἵτινες, κατ' ἀντίθεσιν τῶν συμβαινόντων ἐν ταῖς ἀρχαῖαις ἱερατικαῖς πολιτείαις καὶ τοῖς μεγάλαις ἱερεῖς, ἀντὶ νὰ ἐργάζωνται ὡς δουλοπάροικοι τοῦ μεγάλου ἱεροῦ τοῦ Ἀγίου Τάφου καὶ νὰ τρέψωσι διὰ τῆς ἐργασίας αὐτῶν τὴν ἱερατικὴν ἀριστοκρατίαν, αὐτοὶ τρέφονται ὑπὸ τῶν ἐργαζομένων ἁγιοταφίτων ἀδελφῶν. Οἱ ἰθαγενεῖς οὗτοι οὐδὲν σχεδὸν πληρώνουσι διὰ τὴν συντήρησιν τῶν κοινοτικῶν αὐτῶν καταστημάτων, οὔτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ καταστήματα ταῦτα οὔτε εἰς τὴν συντηροῦσαν ταῦτα ἀδελφότητα. Τοῦναντίον δὲ πλείστα παρ' αὐτῆς λαμβάνουσιν ὠρελήματα ὑλικά. Καὶ πρῶτον οἱ προνομιούχοι κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλὴμ οὐ μόνον διὰ σχολεῖα δὲν δαπανῶσιν, οὐδὲ δι' ἱερεῖς οὐδ' ἱατροὺς καὶ φάρμακα, ὧν τὴν δαπάνην ὑφίσταται ἡ ἁγιοταφικὴ ἀδελφότης, ἀλλ' οὐδὲ φόρον οἰονόηποτε κτηματικὸν ἢ στρατιωτικὸν αὐτοὶ πληρώνουσιν εἰς τὴν κυβερνήσιν, διότι καὶ τούτους πληρώνει ἡ Ἀδελφότης. Περιπλέον δὲ ἐκάστη οἰκογένεια ἐγγύως ἱεροσολυμιτικῇ λαμβάνει παρὰ τοῦ κοινοῦ τοῦ Ἀγίου Τάφου δι' ἕκαστον μέλος αὐτῆς, ἀνὰ πᾶσαν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, ἀνὰ 500 περίπου δράμια ἄρτου κατὰ συνήθειαν καθιερωθεῖσαν πρὸ πολλοῦ ἐν καιρῷ λιμοῦ τινος καὶ ἔκτοτε μὴ πλέον καταργηθεῖσαν. Οὕτω δὲ, καθὰ ἔλεγεν ἁγιοταφίτης πατήρ, ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἄλλα χυρὸν γινόμενα, ὁ λαὸς τρέφεται ὑπὸ τοῦ κλήρου. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκτός τῆς Ἱερουσαλὴμ πασῶν ὀρθόδοξων κοινοτήτων τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἐκκλησίας Ἱερουσαλὴμ, οἱ ἐνοριακοὶ ἱερεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς, τὰ σχολεῖα, τὰ διδασκτικὰ βιβλία, οἱ ἱατροὶ καὶ τὰ φάρμακα διατηροῦνται ὑπὸ τῆς ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Οὕτως ἡ Ἱεροσολυμιτικὴ Ἐκκλησία ἐν ᾧ ὡς σύστημα ἐπαρχικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν θρόνων εἶνε λίαν ἀσθενὴς, ἅτε μὴ ἔχουσα ἐπαρχίας πραγματικὰς εἰμὴ ἐλαχίστας, καὶ ταῦτα ὑπὸ ἐλαχίστου ποιμνίου συγκροτούμενας καὶ ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἐκκλη-

σίας συντηρουμένας, ὡς σύστημα καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἱερατικὸν εἶναι ἰσχυροτάτη καὶ ὅ,τι ἐκ μιᾶς ἀπόψεως ἀποτελεῖ ἀδυναμίαν δι' αὐτήν, τοῦτο ἐξ ἐτέρας ἀπόψεως εἶναι δύναμις. Ἡ ἡθικὴ αὕτη ἄμα δὲ καὶ οἰκονομικὴ δύναμις προέρχεται ἐνθεν μὲν ἐκ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, ἅπερ φρουρεῖ καὶ φυλάττει, ἐνθεν δὲ ἐκ τοῦ ἐσωτερικῶς ἰσχυροῦ ὁργανισμοῦ καὶ ἀδιασπάστου ἐνότητος. Ὁ ὁργανισμὸς οὗτος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἡ πέτρα, εἰς ἣν προσκρούουσιν αἱ ρωσικαὶ ραδιουργίαι καὶ πᾶσαι αἱ ὑποβολαὶ καὶ ἐπιβουλὴ ἐνέργειαι τῆς Παλαιστινίου Ἐταιρείας. Διότι ὁ ὁργανισμὸς τῆς ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, μὴ ἐπιτρέπων τὴν εἰς αὐτὴν εἴσοδον οὔτε εἰς τοὺς ἐγγυρῶντες ἀραβοφώνους, οὔτε εἰς τοὺς Ρώσους ἢ ἄλλους μὴ Ἑλλήνας ὀρθόδοξους, καὶ ἐξ ἄλλου ἡ δύναμις, ἣν συγκεντρῶν ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς, καθιστᾷ ἀδύνατον εἰς τοὺς Ρώσους νὰ κατασταθῶσι κύριοι τῆς ἱεροσολυμιτικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῶν ἀραβοφώνων, ὅπερ θὰ ἦτο πολὺ εὐχερὲς, ἐὰν ἡ Ἱεροσολυμιτικὴ Ἐκκλησία συνέκειτο, ὅπως ἡ τῆς Ἀντιοχείας, ἐξ ἐπαρχικῶν πραγματικῶν. Διότι οὕτως αἱ σκευωρίαι τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς ἡδύνατο ἐν ἐκαστῇ ἐπαρχίᾳ, ἐξ ἑαυτῆς συντηρουμένη καὶ μὴ ἐξαρτωμένη διοικητικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἀπολύτως ἀπὸ τῆς κεντρικῆς ἀρχῆς, νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ἀραβόφωνον πληθυσμὸν, ἵνα ζητήσῃ ἐγγύρῳ ἀραβόφωνον μητροπολίτην καὶ νὰ δημιουργήσῃ πλειονότητα ἀραβοφώνων μητροπολιτῶν, δυναμένην νὰ καταλάβῃ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ὡς τοῦτο ἐπραξεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἀλλ' ἐπαρχίας τοιαύτας ὁ Ἱεροσολυμιτικὸς θρόνος ἔχει δύο μόνον, τὰς τῆς Πτολεμαίδος καὶ τῆς Ναζαρέτ. Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις μάλιστα, μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας παρακολουθοῦντες τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ἀντιοχειακοῦ ζητήματος, τοῦτο πρὸ πάντων φοβούνται, μὴ ἡ Ρωσικὴ πολιτικὴ, μετὰ τὴν ἐν Συρίᾳ ἐπιτυχίαν αὐτῆς, ἐπεκτείνῃ τὴν ἐν Συρίᾳ ἐφαρμοσθεῖσαν μέθοδον τοῦ πολεμῆν κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ εἰς τὴν Πτολεμαίδα καὶ Ναζαρέτ. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος οὗτος δὲν εἶνε σοβαρός· πρῶτον μὲν, διότι δύναται ἡ Ἱερουσαλὴμ δι' ἀρχιερέων ἱκανῶν καὶ ἀξίων τῆς κλήσεως αὐτῶν νὰ διατηρῇ ἄριστα εἰς πίστιν καὶ ὑπακοὴν τὰς ὀλιγαριθμοὺς καὶ οἰκονομικῶς ὅλως ἀπὸ τῆς ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἐξαρτωμένους ἀραβοφώνους κοινότητας τῶν δύο μνημονευθεῖσων ἐπαρχικῶν· δεύτερον δὲ διότι, ὡς εἶπον παρρησίᾳ τοῖς ἁγιοταφίταις, κἂν εἴτε αἱ δύο μνημονευθεῖσαι ἐπαρχίαι ἀποσπασθῶσι, τὴν κακὴν θὰ εἶνε δι' αὐτάς, διότι αὐταὶ μᾶλλον ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ Ἀγίου Τάφου ἢ οὗτος ἐκείνων. Καὶ ἀποσπώμεναι τί θὰ πράξωσι; Θὰ προσαρτηθῶσιν οἰκοθεν εἰς τὸν Ἀντιοχειακὸν θρόνον; Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες καὶ τὰ μεταξὺ τῶν ἀνεξαρτήτων θρόνων ἰσχύοντα δίκαια, ἀνευ τῆς συναινέσεως ἀμφοτέρων τῶν θρόνων, ἐκτός ἂν ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Ἀντιοχειακὸς θρόνος ὁ ὑπὸ ἀραβόφωνον Πατριάρχην, κατασταθῇ σχισματικὸς. Θὰ ἀποτελέσωσιν ἰδίαν ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας; Τοῦτο θὰ ἦτο μᾶλλον ἀδύνατον καὶ τερατώδες. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκπορθῇ εἰμὴ ἐν τῇ ὅλῃ αὐτῆς. Τὸ δὲ ὅλον τοῦτο εἶνε τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Τάφου, ἦτοι ὁ πατριαρχικὸς θρόνος καὶ ἡ ἁγιοταφικὴ ἀδελφότης. Ταῦτα δὲ ἐν ὁσῷ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας ἐλληνικὰς, δύναται μὲν οἱ Ρώσοι νὰ κτίσωσι ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐπὶ τῷ ὡς ἔκτισαν μέχρι τοῦδε, καὶ δις ἐπτά, νὰ κτίσωσι καταστήματα τῆς Παλαιστινίου Ἐταιρείας ἐν αὐτῇ τῇ περιοχῇ τοῦ Ἀγίου Τάφου, νὰ ἐγείρωσι ξενώνας παμμεγίστους, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ὄρει διὰ τὰς χιλιάδας καὶ μυριάδας τῶν Ρώσων προσκυνητῶν, νὰ ἰδρῶσι σχολεῖα προσηλυτιστικά, ὡς ἱδρυσαν ἄχρι τοῦδε, πλὴν τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ (ἐν τῇ καταστάσει τῆς Παλαιστινίου Ἐταιρείας), τὸ ἐν Βετθόλλ (ἐγγύτατα τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ) παρθεναγωγεῖον καὶ σχολεῖον ἀρρένων ἐν Ναζαρέτ· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κατασταθῶσι κύριοι τῆς Ἱεροσολυμιτι-

κῆς Ἐκκλησίας. Εὐτυχῶς ἡ ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἀγρύπνως καὶ ζηλοτύπως περιφρουρεῖ τὰ δικαιώματά της, μὴδὲ ἐνός Ρώσου καὶ ἑλλήνου ἀνάπτου τὸν διορισμὸν εἰς τὸν Ἀγιον Τάφον ἀνεχομένη μὴδὲ ἐπιτρέπουσα τοῖς Ρώσοις, ὡς θέλουσιν αὐτοί, νὰ ἱεουργῶσιν ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Ἀγίου Τάφου, (ἐν τῷ κοινοκλίῳ) ρωσιστί, ὡς ἰδίᾳ ὀρθόδοξος κοινότης. Ἀκριβῶς δὲ εἰς τῶν λόγων τῆς κατὰ τοῦ φιλορώσου πατριάρχου Νικοδήμου ἐξεγέρσεως τῆς ἁγιοταφικῆς κοινῆς γνώμης, τῆς ἐπενεγκούσης τὴν πτωσίαν αὐτοῦ, ἦτο ὅτι ἐζήτει τὴν πρόσληψιν ρωσικῶν μοναχῶν ὡς κανὼναλαπτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγίου Τάφου. Ἀλλ' οἱ πιστοὶ Κέρβεροι ἐνόησαν ἀμέσως, ὅτι διὰ τοιούτων ὑπηρεσιῶν ἡδύνατο οἱ Ρώσοι νὰ παρεισδύωσι κατὰ μικρὸν εἰς τὴν ἀδελφότητα, καὶ ἐματαιώσαν τὸ ζητηθέν.

Ἀλλὰ, δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ, εἶνε ὁ νῦν ὁργανισμὸς καὶ τὸ σύστημα τῆς ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ δημοσίου δικαίου (ἐκκλησιαστικοῦ ἢ πολιτικοῦ), τοσοῦτον ἰσχυρὸς καὶ οἶονε ὑπὸ συνόδων καὶ δι' ἐκκλησιαστικῶν νόμων καθιερωμένος, ὥστε νὰ μὴ δύναται ἡ Ρωσικὴ πολιτικὴ νὰ ζητήσῃ τὴν μεταρρυθμίσιν αὐτοῦ κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῆς; Ἐν τῇ δικαιοκρατίᾳ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐν τῇ ἁγιοταφικῇ Ἀδελφότητι τοσοῦτον ἱστορικῶς καὶ ἐθνικῶς ἰσχυρὰ, ὥστε δύναμις μεγάλη ὀρθόδοξος, ὅλα ἡ Ρωσία, ἡ χάριν τοῦ Ἀγίου Τάφου ἔχον καὶ τῆς ὀρθόδοξου ἐκκλησίας πρὸ ἡμῶν περὶ αἰῶνος προκαλέσασα μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης εἰς πόλεμον, καὶ εἴτα μετὰ τὴν εἰρήνην ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Γαλλίας δαπανήσασα ὑπὲρ τοῦ μεγάλου θόλου τοῦ Ἀγίου Τάφου, νὰ μὴ δύναται νὰ μετέχῃ τῆς κτήσεως τοῦ Ἀγίου Τάφου; Ἰνα ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν οὕτω προβαλλομένην ἐρώτησιν, ἀνάγκη ν' ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς συστάσεως τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἵνα ἐν αὐτῇ εὐρωμεν τὸ ἐπὶ ἱστορικῷ δικαίῳ ἐρεδόμενον κύρος τῆς Ἀδελφότητος ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ δημοσίου δικαίου ἀπαραβίαστον αὐτοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΤΖΩΝ ΜΑΚ-ΔΟΥΛΛ καὶ ΒΑΡΒΟΥΡ

Ἀναχώρησις ἐκ Πειραιῶς

Δευτέρα ὥρα 3 μ. μ. διὰ Κόρινθον, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἶγιον, Πάτρας, Σάμην, Ἀγίαν Εὐφημίαν, Φισκάρδον, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Κόρινθον καὶ Καρθαγαῖαν.

Τρίτην ὥρ. 8 π. μ. (διὰ τῆς διώρυγης) διὰ Πάτρας, Παζοῦς, Κέρκυραν, καὶ Ἀγίον Σαράντα.

Τρίτην μεσημβρίαν διὰ Σέριφον, Κίμωλον, Μήλον, Χανία, Ρέθυμνον καὶ Ἡράκλειον.

Πέμπτην ὥρα 8 μ. μ. διὰ Ἀντίκυρον, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Ναύπακτον, Πάτρας, Ἰθάκην, Ἀστακόν, Βασιλικήν, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Κόρινθον καὶ Καρθαγαῖαν.

Παρασκευὴν ὥρα 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λέμνην, Αἰδηψόν (τὸ θέρος) Ὁρεοῦς, Βόλον καὶ Θεσσαλονίκην.

Σάββατον, μεσημβρίαν διὰ Δαρδανέλιαν, Κωνσταντινούπολιν, Βάραν καὶ Πύργον.

Σάββατον ὥρα 7 μ. μ. διὰ Πάτρας, Μεσολόγιον, Κυλλήνην, Ζάκυνθον, Ἀργοστόλιον, Ληξούριον, Κέρκυραν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Η «ΗΠΕΙΡΟΣ» ΕΝ ΚΡΑΒΑΣΑΡΑ

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ ἰδίου ἰδιοκτήτου Π. Κέντρου Ἡπειρώτου.

Τὸ ξενόδοχεῖον τοῦτο εὐρισκόμενον ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως εἶνε ἐν τῶν καλλιτέρων οἰκημάτων ἐπὶ ὠραίας θέσεως.

Περιλαμβάνει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια, ἀποσπράττοντα ἐκ τῆς καθαριότητος μὲ ἐπιπλα ἐντελῶς καινούργια καὶ ὑπηρεσίαν προθυμωτάτην.

Οἱ πολυπληθεῖς διερχόμενοι ἐκ Καρθαγαῖας ἐπιβάται θύουσιν εὐρεῖ πάσας τὰς εὐκολίας.